ANUL XIII No. 1740 — 4 PAGINI 3 LEI — Vineri 5 Iulie 1935

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an . . . . . LEI 1000
Pe șase luni 500
Instituțiuni, Cluburi și Proprietari 2000

COTIDIANUL SPORTULUI ROMÂNESC
Birourile : STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2 — BUCUREȘTI.
Fondatori: E. EMILIAN și E. MUNTEANU — Director: AL. MUNTEANU — Prim redactor: N. PAPAGHEORGHE

PUBLICITATEA DUPA TARIF
Telefon : Direcție 3.26.60 / Administrație 3.26.60 / Redacție și Provincie 3.26.69

O părere personală

„De ce am pierdut Balcaniada?..

Procesul recentei Balcaniade nu poate fi considerat închis, cel puțin aparențele impun această observație. Cât vor mai dura desbaterile e greu de precizat azi.

O parte din confrații bucureșteni sunt puși pe discuție mare.

Martori sau nu, au spus până acum câte ceva, fără să fi epuizat «vastul material».

Apoi mai așteaptă ședința Biroului Federal, cu răfuiala cea mare între conducătorii dela Balcaniada din 1934 și cei ai Balcaniadei de acum o săptămână. Așteaptă această ședință, pentru a ne ferici cu un nou stoc de concluzii. Am cetit și continu să citesc tot ce se scrie despre Balcaniadă și mă simt ametit. Am fost pur și simplu uluit de atâta incoherență și nu știu ce să mai cred.

Acei cari împotriva mea, susțineau utilitatea concentrării într'o tabără, afirmă azi că am pierdut Balcaniada din cauza celor 10 zile de odihnă dela Banky.

Alții cari ar aplaudat matchurile cu Admira și Strasbourg afirmând că matchoterapia ne va fi de folos, nu ezită să spună că am pierdut pentru că nu ne-am ținut internaționalii în vată, două luni înainte de Balcaniadă.

S'a spus că am pierdut fiind ajustați de arbitrii.

Am auzit ca terenul Iunak poartă vina fiind transformat în bazin din cauza ploilor cari au căzut tocmai când trebuia să joace echipa României, deprinsă până atunci cu secetă cumplită.

Unii că vinovați sunt cei «trei» cu pricina, alții că vina o poartă restul de opt....

D. Camil Petrescu a propus înaintarea Gruin, Dobai, Sepi, Bindea. Georgescu, uitând doar să-l propună pe Burger în locul lui Sepi, ca să aibe cinci shoteuri cum doria.

Insfârșit unii susțin că vinovați sunt conducătorii, după cum dacă am fi câștigat meritele ar fi fost ale echipei. E doar lucru vechi: la înfrângeri, conducătorii au alcătuit o echipă proastă, iar la o victorie jucătorii sunt în formă.

Am schițat un succint tablou al noianului de păreri, cari s'au revărsat pe coloane întregi, după această blestemată Balcaniadă.

Regret, însă trebue să fac o constatare, pe care confrații mei să nu mi-o ia în nume de rău.

De ce nu știu, dar am impresia că un consens i-a făcut să ocolească, adevărata cauza, cauza cea mare a eșecului.

Un fel de teamă colectivă de adevăr, i-a împins pe toți dincolo de explicațiile reale.

Au ocolit adevărul crunt și supărător, fiind mai comod să «înjuri» vila Mihailof, să te mănânci pe Pluvius, să te «dai» la arbitrii balcanici sau să ceri capul colonelului Davila.

Toată lumea s'a mulțumit să spicuiască elementele de pură suprafață, nimeni n'a vrut să atingă fondul problemei.

Am pierdut în 1934, am pierdut în 1935, ne așteaptă și alte decepții pentru un singur motiv: footballul nostru este într'o perioadă de decădere, care a urmat apogeului din 1933.

Poate că utilizând alți doi, trei jucători la Atena sau la Sofia, realizam performanțe mai bune, merg mai departe spunând: câștigam Balcaniada. Entusiasmul ar fi fost mare firește, nimeni nu m'ar fi putut împiedeca să formulez constatarea de mai sus. E posibil ca decăderea aceasta să corespundă crizei determinată de maturizarea tinerilor elemente. Cert este însă că ne găsim într'o perioadă decadentă, sub raportul clasei, deși progresăm în alte domenii legate de viața footballului.

Dar în gazetăria sportivă, critica negativă, bârfeala cu vorbe... line, atacul subiectiv, nu-și au rostul, deși se practică la noi, cu o desinvoltură care n'o întâlnești în nici o țară.

Gazetăria sportivă, are un rol de îndrumare.

Critica în sport trebue să fie urmată de soluții. E ușor să critici, să combați, ca un an mai târziu să revii și înjurații de eri să fie idolii de azi.

Se cer soluții pentru viitor, cari sunt infinit mai importante, decât sublinierea insuficiențelor din trecut.

Din punct de vedere administrativ, sub raportul organizării, footballul nostru tinde spre perfecție.

Se cere în momentul de față o ofensivă pentru redresarea technică. Ridicarea standardului footballului, iată imperativul momentului pentru F. R. F. A.

Și alte federații din străinătate au fost în situații similare.

Franța a pierdut cu 1—13 matchul cu Ungaria. Ce s'a întâmplat la Paris, după acest eșec? Au scris oare ziarele că e vinovat d. Rimet care a condus expediția, s'a cerut capul selecționerilor, s'a vorbit oare de vina Dunării, sau de atmosferă? Nu.

De opt ani continuă să lucreze aceeaș, comisie, care împreună cu zișii pricepuți, au inițiat o mare acțiune pentru ameliorarea clasei, acțiune care în ultimii patru ani a fost intensificată, iar primele rezultate s'au putut vedea recent.

In România ofensiva aceasta trebue să înceapă, printr'o mare reformă a regulamentelor.

In primul rând să se consolideze profesionalismul, oferindu-se cluburilor mijloace eficace pentru menținerea disciplinei.

Să se încurajeze grupările cari angajează antrenori. Nu e permis ca într'o țară cu 500 de grupări, să avem 20 antrenori, din care o bună parte sunt simple improvizații.

Când am vorbit de inutilitatea angajării lui Peter Farmer, am propus ca federația într'o formă oarecare să servească o primă — fie directă prin scutiri de taxă — grupărilor care utilizează antrenori.

E momentul acum, după cum nu a fost în urmă cu un an, să se legiferece principiul utilizării unuia sau a doi jucători străini, chiar dacă peste doi ani s'ar aboli această libertate.

Să se organizeze un campionat național de juniori, înlesnindu-se circulația tinerilor elemente și contactul între valori de cele mai multe ori necunoscute, dar cari trebuese urmărite.

Insfârșit ar trebui restrâns programul de matchuri internaționale, înlocuit cu un program în care să se utilizeze împotriva adversarilor străini, cât mai variate selecțiuni regionale.

Iată ce am crezut util să concretizez în părerea mea personală asupra Balcaniadei.

O fi poate incomodă și gravă dar corespunde situației în care se găsește footballul nostru.

LIS

O dovadă de prietenie, la Sofia...

Peste Balcaniada dela Sofia, cortina a căzut definitiv, pe final. S'a aplaudat, s'a huiduit, și s'a discutat destul. Stagiunea poate fi considerată, deci, închisă.

Au mai rămas totuși câteva aspecte cari trebuesc subliniate, deși ecoul lor s'a pierdut în vacarmul actualității în care Balcaniada este complet ștearsă.

Printre acestea, o interesantă dovadă de prietenie a unui doctor bulgar pentru echipa noastră reprezentativă, deține un loc de frunte. Căci, după cum se știe, echipa noastră națională a găsit la Sofia, orice: potopul lui Noe, terenuri în chip de bălți, semințe de dovleac, dovleci instaurați oficiali, pungași cu prerogative de arbitri, numai prietenie, nu!...

Pe teren, pe stradă, la restaurant, la Sofia, la Banky, jucătorii noștri au fost necontenit bombardați cu invective. Explozii de adversitate câinoasă, concretizată în răcnete pe cari spectatorii bulgari le-au grohăit într'o limbă românească din cele mai pure. Printre răcnetele acestea, „Huo, mămăligarilor!...“ a fost repetat de cele mai multe ori, divulgând prietenia bulgarilor pentru noi, și ospitalitatea cu care a fost delectată echipa noastră la Sofia.

Și totuși, în noianul acesta de adversitate pentru noi, oficialii români au descoperit la Sofia o excepție pe cât de neașteptată, pe atât de agreabilă. Un doctor bulgar, care a reușit să șteargă în parte lamentabila impresie a tuturor celorlalți bulgari și căruia — afectat— Rombolul i-a trimis eri o lungă telegramă de mulțumiri.

Descoperirea acestui doctor cu precise amprente de civilizație, a fost prilejuită de Sucitulescu. Sucitulescu a fost prins la un moment dat de o nevralgie insuportabilă. A răbdat, a țipat, a utilizat toate leacurile prescrise de Costel și neputând să scape, a cerut să fie dus la un doctor.

D. Col. Davila — mereu îndatoritor — l-a însoțit la cel mai apropiat medic. La doctorul Petru Stoianoff. A așteptat intervenția acestuia —o intervenție cu efecte imediate— și la sfârșit, firește a întrebat:

— Cât vă datorez?..

Doctorul, în ochii căruia a sclipit lumina unei inspirații subite a răspuns:

— Ce este pacientul?...

George Fulga

(Citiți continuarea în pag. II-a)

„Sezon nautic“

Colegul Ion Vornic, într'un articol apărut eri sub același titlu, a arătat starea nației bucureștene, căutând să găsească motivele cari îi determină mediocritatea.

Imi voi permite, în rândurile de față, să completez pe autorul articolului precedent și aceasta cu scopul precis de a pune lucrurile la punct.

Că natația bucureșteană bâjbâie într'un quasi-întuneric, nu constitue un secret decât pentru cei mai ignoranți. Dealungul anilor, oameni cari au văzut la timp, utilitatea și foloasele acestui sport, s'au străduit să-l situeze pe treapta pe care merita să o ocupe în ierarhia sporturilor românești. Toldeauna s'au lovit însă de obstacole pe cari, pontifii natației din Ardeal (în special cei din Cluj și Tg. Mureș), nu le-au întâlnit în drum.

Voi spune dintr'un început că superioritatea înotătorilor ardeleni se datorește în primul rând faptului că beneficiază cu zeci de ani înaintea bucureștenilor, de avantajele bazinului acoperit și de acela de a fi avut la îndemână un antrenor.

Pe când teritoriul de dincolo de Carpați făcea încă parte din monarhia dualistă a Austro-Ungariei, înotătorii de acolo se puteau înfrupta din învățămintele extrase de atleții Vienei și ai Budapestei. Țară mai veche ca a noastră, răposata Austro-Ungarie, era foarte avansată pe terenul nautic.

Ungurii în special, i-au simțit utilitatea încă de acum peste 100 ani, astfel că, în timpurile premergătoare războiului mondial ei reușiseră să dea la iveală, câteva exemplare de valoare, cari s'au continuat printr'un Barany, Czek și alți campioni de clasă necontestată.

Progresele ungurilor au avut o salutară influență asupra locuitorilor din teritoriul alipit acum 17 ani la patria mumă, cari nu au întârziat să acorde natației, atenția cuvenită.

Și, pe când la Cluj, Tg. Mureș, Arad, Timișoara, etc. se lucra întens, pe acest tărâm, la București toată activitatea se reducea la o simplă bălăceală, a câtorva fanatici, în bazinul de reduse dimensiuni, al Societății române de arme, gimnastică, dare la semn și înot.

Revăd concursurile de fine de an ale acestei formații și nu mă mai mir de starea precară a natației noastre. Căci, până în 1925, când Kiki Dumitrescu a venit la conducerea comisiunii regionale a FSSR-ului, toată activitatea pe un an se reducea la o cursă pe 30 metri, o fugă după rațe sau gâște, scoateri de greutăți din apă și o întrecere pe sub apă.

Ghidându-se după cele câteva reuniuni organizate în timpul ocupației, Kiki Dumitrescu a purces la reglementarea natației bucureștene și, încetul cu încetul, sportul de apă a câștigat câțiva adepți. Din nenorocire însă, până după 1930, numărul înotătorilor nu a crescut decât cu foarte puține unități, astfel că—în momentul înființării federației de specialitate, efectivul înotătorilor bucureșteni era foarte mic.

Astăzi acest efectiv, se prezintă tot atât de pricopsit și are în plus, desavantajul că conține oameni în vârstă. Căci, de câțiva ani, cadrele natației bucureștene nu au fost decât slab reîmprospătate. Datorită acestui lucru stilul defectuos continuă să domine și să împiedice progresul unei natații vitregite și de alte împrejurări.

Una din cauzele pentru cari înotătorii bucureșteni nu se pot înălța până la nivelul colegilor din Ardeal, constă deci în lipsa de re-

(Citiți continuare în pag. 2-a)

Astăzi începe turul ciclist al Franței

In momentul când aceste rânduri vor fi ajuns sub ochii cetitorilor, plutonul concurenților celui de al 29-lea tur ciclist al Franței vor fi parcurs o bună bucată din parcursul primei etape al acestei grandioase competițiuni.

Marea alergare care ține încordată atenția opiniei publice de pe tot globul, interesează în egală măsură și publicul românesc.

«Gazeta Sporturilor» va urmări în mod atent desfășurarea marei competițiuni și va publica în fiecare zi reportagii detailate asupra fiecărei etape în parte.

Gruin, Georgescu și Munteanu în judecata Consiliului de război...

...pentrucă au fost la Sofia

Gruin și Munteanu se află arestați. Georgescu este deocamdată liber. Federația de football va organiza apărarea celor trei internaționali

Lumea footballului românesc va primi desigur cu justă uimire senzaționala știre că trei dintre jucătorii cari au alcătuit lotul românesc

GEORGESCU

la Balcaniadă, au fost dați în judecata consiliului de război iar doi dintre ei se află arestați.

Gruin, Georgescu și Munteanu — căci despre ei este vorba — îndeplinesc actualmente serviciul militar. Primul la Timișoara, al doilea la București, iar cel de al treilea la Cluj.

Când a fost vorba să plece echipa națională la Sofia și când s'a făcut apel și la acești trei jucători, s'a ținut în seamă faptul că ei sunt militari și s'au făcut intervențiile de rigoare pentru ca acești trei jucători să obțină concediile necesare.

Ordinele către unitățile respective n'au ajuns însă la timp iar cei trei jucători au plecat înainte.

Faptul a fost socotit în dezacord cu reglementele militare, cei trei jucători au fost dați în judecata consiliului de război, iar doi dintre ei — mai nenorocoși — și anume Gruin și Munteanu, au fost arestați. Unul la Timișoara și celalt la Cluj.

Din această cauză Gruin n'a jucat Sâmbătă în formația Chinezului care a întâlnit pe Unirea Tricolor.

Sesizată de acestea, federația de football a hotărât să organizeze apărarea celor trei jucători în fața consiliului de război și să intervină deocamdată pentru eliberarea lor.

Este probabil că procesul va discula —deși o vină există — pe cei trei militari cari au comis această călcare de regulament forțați de împrejurări și de interese superioare.

In orice caz, faptul este senzațional.

Participă România la turul ciclist al Bulgariei?

Turul ciclist al Bulgariei va începe Luni 8 Iulie el urmând să se dispute pe distanța de 1740 km., în 12 etape și 4 zile de repaus. Competițiunea urmează să dureze, în total 16 zile și să ia sfârșit în ziua de 23 Iulie.

Turul Bulgariei s'a mărit deci simțitor și pentruca reușita lui să fie mai dinainte asigurată. Federația bulgară de specialitate s'a ocupat timp îndelungat de organizarea cursei, căreia i-a alocat premii în valoare de 120.000 leva.

O INVITAȚIE FEDERAȚIEI NOASTRE

Bulgarii ar fi dorit ca această cursă să se bucure și de participarea alergătorilor români și, în acest scop a făcut Federației române cuvenita invitație. Numai că această invitație are un foarte mare cusur: acela de a fi fost înaintată la adresă, târziu, foarte târziu. Ea nu a intrat în mâinile oficialilor noștri decât abia în ziua de 2 Iulie, deci numai cu 6 zile înainte de darea plecării în cursă.

MAI ESTE TIMPUL MATERIAL PENTRU PARTICIPARE?

Sunt suficiente aceste șase zile spre a se lua o hotărâre în privința participării cicliștilor români la turul Bulgariei? HOTĂRÂT, NU.

Ne surprinde deci că pontifii ciclismului românesc se mai gândesc la o expediție în Bulgaria, mai ales că unii dintre cei mai buni specialiști ai noștri sunt suspendați. Aceasta este cazul lui Nicolae Ion, Dumitru Hrenciuc, Constantin Tudose, Corneliu Nițescu, etc., toți oameni capabili să ne reprezinte onorabil într'o competițiune de dimensiunile celei organizate în Balcani.

r. e. d.

Invățăminte după matchurile cu R. C. Narbonne

Chestiunea arbitrajului și a organizărilor

Turneul internațional de rugby care ne-a prilejuit să admirăm o echipă de «excelență de mare valoare, era normal să permită o serie de învățăminte cari trebuese subliniate pentru a servi în viitor ca un serios bagaj de experiențe.

Aceste învățăminte sunt de natură să schimbe multe din proectele de viitor în ceeace privește organizarea și din punct de vedere technic. Iar lipsurile constatate inspiră serioase măsuri de îndreptare.

CE LIPSEȘTE RUGBYULUI ROMAN

Am profitat de prezența unui cunoscător în rugby de talia lui Ribère și era normal să-l întrebăm ce ne lipsește și cum am putea complecta aceste lipsuri.

Amabil și curtenitor, ca orișice francez, internaționalul Ribère ne-a relevat toate calitățile naturale pe care le avem. Ne-a vorbit de viteză; de materialul atletic care abundă la noi, în fine numai cuvinte de laudă, măgulitoare și obligator exagerate de calitatea sa de oaspete.

Insă... (există și aci un însă) cu ochii în jos și cu un ton plin de jenă Ribère a ținut să adauge că „nu știm să jucăm“.

Toate laudele dinainte au fost anihilate de această lapidară dar dureroasă observație. Ne-a explicat și de ce. Cu mii de exemple, cu recomandări, dintre care am publicat o parte în interview-ul său.

Era normal să-l întrebăm și care e soluția. Un antrenor? Și cum l-am putea avea?

Răspunsul a fost surprinzător de clar:

— Nu aveți nevoe acum de un antrenor. Aveți nevoe de arbitri. Numai un arbitru vă poate învăța jocul. Pe urmă abia căutați un antrenor...

Găsim că recomandările lui Ribère sunt din cele mai utile. Aceasta ne lipsește în primul rând. Rugbyul este un joc deajuns de complicat. In rugby, un antrenor, nu poate face treabă bună decât atunci când are în față oameni cari cunosc cel puțin regulamentul.

Acesta este un lucru care trebuește înțeles.

Ori nimeni nu poate insufla acest lucru decât un bun arbitru. Din nenorocire, la noi nu avem un asemenea exemplar. Ribère ne-a recomandat clar: „Aduceți un arbitru francez“... „și pe urmă un antrenor“.

In orice caz, chiar dacă nu putem realiza efortul de a aduce aci un arbitru străin, recomandările de mai sus vor trebui să servească organelor federale pentru o serioasă remaniere a cadrelor arbitrilor. Sau, ca să fim sinceri, nu să remaniăm, să creăm aceste cadre, azi aproape inexistente.

Și acum să trecem la un alt învățământ.

ORGANIZARI VEȘNIC DEFICITARE

Stadiul Român și Sportul Studențesc au făcut eforturi din cele mai lăudabile pentru organizarea turneului lui R. C. Narbonne.

Să fim precișI. R. C. Narbonne nu a pretind decât drumul și întreținerea și — nota bene — drumul clasa III-a din Franța până aici. Deci deajuns de modeste pretențiuni pentru o echipă de talia lui R. C. Narbonne. Și aceste modeste prețuri au insumat o regie de 230.000 lei.

De unde banii? Iarăși cu exemple: In trei matchuri la cassă, ridicola sumă de 25.000 lei. Prin plasamente făcute de membrii cluburilor, cu mari eforturi 40.000 lei și prin munca titanică a d-lui deputat N. Tănăsescu, vreo 60—70 mii lei subvenții la diverse autorități. După eforturi de plasare, după inter-

(Citiți continuarea în pag. II-a)

A început campionatul Bucureștilor

Aspecte

O zi de lucru scoasă din cuptorul lui Iulie. Campionatul Bucureștilor. Imi amintesc campionatele retrospective, care sculau mahalalele în picioare și aduceau pe tava de verdeață a câmpului de lângă arcul de triumf, toate strunele dezacordate ale bătăioaselor galerii de pe vremuri.

Și astăzi, campionatul se ascunde de rușinat prin zile de lucru, prin arenele mărginașe care se milostivesc să-i deschidă porțile.

Un tramvay desface căldura lent, pătrunzând parcă în gelatină. La poarta școalei «Ciocanul» un congres al tuturor limonagiilor, rahagiilor și al celor care împing cărucioare cu înghețată, mândri de aristocrația produsului lor față de braga proletară.

Câțiva controlori sentimentali care deschid indulgenți porțile, când sunt atacați de voci mieroase.

Carnetele ziariștilor declanșează saluturi politicoase. Unde esti Juventus?...

Pe teren lume mai puțină decât la turci. Niște juniori răsbat în râuri de sudoare un match în care se cotonogesc amical. Arbitrul, cu o basma albă în cap, pare un explorator colonial. Arbitrii de tuse au adormit la umbra steagului, întreg terenul pare un petec din Sahara.

Cineva își amintește că și la Tel-Aviv era căldură. Zauber aprobă asudat și scuipă lângă o doniță cu bragă în amintirea portocalelor.

Preliminarii infinite. Olimpiștii nu-și găsesc ghetele, tricourile. Nelu Blumer nu-și găsește brillantina și riscă să apară surâsurilor de sex slab dudeștene, cu o freză cu marginile deranjate. Pipa, care ciocănește fiecare bocanc din magazie, se uită cruciș la Zauber, care în calitate de furnizor se fofilează prudent.

In fine. Crutescu populează plasa, lăbărțat, asudat și mai ales emoționat.

Oștile stau față în față în atmosfera de baie turcească. Galeria macabistă a tăcut stupefiată. Nicu Chibrit și Costel au apărut disputându-și jumătate din tribună. Unul în lătime celălalt în lungime. Pentru prima și, suntem convinși, pentru ultima oară, fiecare cu câte o sticlă de limonadă în mână.

Un arbitru grăsuț cu niște pulpe de Rochus fluieră așa de grozav că s'a trezit și ceasul.

Campionatul Bucureștilor a început să umble.

ST. MENGONI